

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือโรม

จดหมายของเปาโล อาจเขียนขึ้นตามลำดับดังต่อไปนี้ 1 และ 2 เรสะโลนิกา 1 และ 2 โครินธ์ กาลาเทีย โรม ఫิเลโมน โคโลสี เอเฟซัส ฟิลิปปี 1 ทิโมธี ทิตัส และ 2 ทิโมธี (เปาโลอาจเป็นผู้เขียนหนังสือฮีบรูด้วย แม้หนังสือเล่มนั้นไม่ได้ บอกชื่อของผู้เขียนก็ตาม) แต่ในพระคัมภีร์ใหม่หนังสือเหล่านี้ไม่ได้เรียงตามลำดับนี้

เปาโล เกิดที่ เมืองทาร์ซัส (ประเทศตุรกี) ท่านได้เรียนศาสนาศาสตร์จากอาจารย์กามาลิเอลที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อ สเทเฟน ถูกหินขว้างจนตายเปาโล ได้อยู่ที่นั่นด้วย เปาโล รับเชื่อขณะที่ท่านกำลังเดินทาง ไปยัง เมืองดามัสกัส ท่าน ได้อยู่ที่ประเทศอาระเบียเป็นเวลา 3 ปี ท่านทำงานที่เมือง ทาร์ซัสและได้กลายเป็นมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ในการประกาศ แก่คนต่าง ชาติ เปาโลเคยนับถือศาสนายิว มีการศึกษาจาก ชาวกรีก (เป็นพวกแสวงหาความรู้) และ เป็นชนชาติโรมัน พระเจ้า ได้ทรงจัด เตรียม เปาโล ไว้พร้อม สำหรับงาน ใหญ่ และการทุกข์ทรมานในชีวิตของท่าน

ในครั้งสุดท้ายที่เปาโลไปเยี่ยมเมืองโครินธ์ (ปีคคศ 57-58) ท่านได้เขียนจดหมายฉบับนี้ไปถึงชาวโรมันและส่งค่า คำนับมาจากอาควิลลาและปริสซิลลา ซึ่งเปาโลเคยทำtent ด้วยกันกับเขา (รม 16:3-5; กจ 18:3) เปาโลเขียนจดหมาย ฉบับนี้หลังจากที่ท่านได้รับเงินถวายจากชาวโครินธ์ ซึ่งส่ง ไปถึงวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (1 คร 16:1-3) และ ขณะที่ท่านกำลังจะส่งเงินถวายนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (รม

15:25-27) ผู้ส่งจดหมายฉบับนี้อาจจะเป็นพอยเบซึ่งมาจากเคนเครียที่อยู่ใกล้เมืองโครินธ์ เปาโลมีแผนการที่จะเดินทางไปกรุงโรม (ซึ่งสมัยนั้นมีประชาชนประมาณ 800,000 คน) และเห็นว่าท่านได้ค้ำับพวกคริสเตียนหลายๆคนโดยได้เอ'ยชื่อเป็นรายบุคคล แต่ให้สังเกตว่าเปาโลไม่ได้ค้ำับเปโตรในบทที่ 16 เพราะว่าเปโตรไม่เคยไปกรุงโรม

หนังสือโรมเป็นหนังสือเล่มหนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่เน้นถึงคำสอนหลักคือ ความบาป ความรอดโดยพระคุณ ความชอบธรรม ความรอดเป็นนิത്യ และความมั่นใจในความรอด บทที่ 12-15 พุดถึงหน้าที่ของคริสเตียน และในบทที่ 16 เปาโลค้ำับพวกคริสเตียนที่กรุงโรม

เปาโลกระตือรือร้นที่จะประกาศในกรุงโรม

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า 2 (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวก ศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์) 3 เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง 4 แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า 5 โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับ พระคุณ และหน้าที่ เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น 6 รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย 7 เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้

ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณ และสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด 8 ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่ว โลก 9 เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับ ใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้า ในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างเว้น 10 ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้ว ให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้ 11 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย 12 คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย 13 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบ ว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่) 14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย 15 ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย 16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย 17 เพราะว่าในข่าวประเสริฐ

นั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นจากความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ□

คนที่ได้รับความสว่างได้หันกลับไปสู่ความมืด

18 เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์ จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

จักรวาลพิสูจน์ว่ามีพระเจ้าผู้ทรงสร้างที่ทรงพระชนม์อยู่

19 เหตุว่าเท่าที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว 20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย 21 เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีดมัวไป

ความเข้าใจได้กลับกลายเป็นมืดไป ทางของพระเจ้าได้เสียไป

22 เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป 23 และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะมาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์สี่เท้า และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

พระเจ้าทรงมอบมนุษย์ไว้กับความบาป การนับถือรูปเคารพ รักร่วมเพศ และความเลวทราม

24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติดูลามก ตามราคะตันทนาในใจของเขา ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน 25 เขาได้เปลี่ยนความจริงของพระเจ้าให้เป็นความเท็จ และได้้นมีสการและปรนนิบัติสิ่งทีพระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับ ความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน 26 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตันทนาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป 27 ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกต้องตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคะตันทนาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา 28 และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม 29 พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมุ่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆาตกรรม การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนินทา 30 ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จ้องมอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา 31 อปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา 32 แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

พระเจ้าจะทรงพิพากษาเราทุกคน

1 เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติด้อย่างเดียวกับเขา ² แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง ³ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติดังเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้ ⁴ หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่ ⁵ แต่เพราะท่าน ใจแข็งกระด้าง ไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเอง ในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

ผู้ที่รักความชอบธรรม

6 พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา ⁷ สำหรับคนที่ پاکเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้ ⁸ แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่าน และไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม ⁹ ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤชั่ว แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกต่างชาติด้วย ¹⁰ แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย ¹¹ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย ¹² เพราะคนทั้ง

หลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพินาศโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ¹³ (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช้ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม¹⁴ เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง¹⁵ คือแสดงให้เห็นการกระทำที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจาริกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วยความคิดขัดแย้งต่างๆ ของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา)¹⁶ ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

พิธีเข้าสุหนัดและความชอบธรรมแต่ภายนอก

¹⁷ ดูเถิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชบัญญัติ และยกพระเจ้าขึ้นอวด¹⁸ และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ¹⁹ และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด²⁰ เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น²¹ ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรสักทรีพย์ ตัวท่านเองสักหรือเปล่า²² ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณี

หรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหาร หรือเปล่า ²³ ท่านผู้โอ้อวดในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบล้างพระเจ้าด้วยการละเมิดพระราชบัญญัติหรือเปล่า ²⁴ เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า □ คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้ายิ่งเพราะท่านทั้งหลาย □ ²⁵ ถ้าท่านรักษาพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสูหนต์ก็เป็นประโยชน์จริง แต่ที่ท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสูหนต์นั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย ²⁶ เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสูหนต์ยังรักษาความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสูหนต์นั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสูหนต์แล้วไม่ใช่หรือ ²⁷ และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสูหนต์ซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ได้ทำตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสูหนต์แล้ว แต่ยังละเมิดพระราชบัญญัตินั้น ²⁸ เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่ 'เป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสูหนต์แท้ก็ไม่ใช้การเข้าสูหนต์ซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น ²⁹ คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่ เป็นยิวภายใน และการเข้าสูหนต์แท้ นั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

3

พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานพระพรอันพิเศษแก่พวกยิว

¹ ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสูหนต์นั้นจะมีประโยชน์อะไร ² มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระดำรัสของพระเจ้า ³ ถึงแม้บางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้น

จะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ 4 ของพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพุดมสาทิ์ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □ เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเขาวินิจฉัยพระองค์ □ 5 แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะวู้ออย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์ □ 6 พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร 7 เพราะถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอสัตย์ของข้าพเจ้า เป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้วทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป 8 และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะได้เกิดขึ้น (ตามที่เราได้ถูกกล่าวร้ายและตามที่บางคนยืนยันว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น □ พระอาชญาของคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว

ทุกคนเป็นคนบาป

9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน 10 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □ ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย 11 ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า 12 เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย 13 ล่าคอของเขา คือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้อริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย 14 ปากของเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น 15 เท้าของเขาว่องไวในการทำให้

นองเลือด 16 ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์ 17 และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข 18 ในแวดตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า 19 บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า 20 เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนึ่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้

ความชอบธรรมโดยความเชื่อ

21 แต่บัดนี้ ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสดาพยากรณ์เป็นพยานอยู่

พระราชบัญญัติ มันคงยิ่ง ขึ้น ด้วย ความ ชอบ ธรรม ของ พระคริสต์

22 คือ ความ ชอบ ธรรม ของ พระเจ้า ซึ่ง ทรง ประทาน โดย ความ เชื่อ ใน พระเยซูคริสต์ สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน 23 เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า 24 แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว 25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นทีลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็น ความ ชอบ ธรรม ของ พระองค์ ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น 26 และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และ

ทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย 27 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติกหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ 28 เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ 29 หรือว่า พระเจ้านั้น ทรงเป็น พระเจ้า ของ ยิว พวกเดียว เท่านั้น หรือ พระองค์ไม่ทรงเป็น พระเจ้า ของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูก แล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย 30 เพราะ พระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่ เข้าสู่นัดเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ ไม่ได้เข้าสู่หนดเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน 31 ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติ ด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรา กลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

4

อับราฮัมผู้เป็นแบบอย่าง

1 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่า อับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า

พระเจ้าไม่ทรงถือโทษบาปต่อคนชอบธรรม

2 เพราะถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการกระทำ ท่านก็มีทางที่จะอวดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า 3 ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า □อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□ 4 ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่ถือว่ามีบาปเห็นจที่ได้นั้นเป็นเพราะพระองค์ แต่ถือว่ามีบาปเห็นจนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ 5 ส่วน

คนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ⁶ ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการกระทำ ⁷ ว่า □คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข ⁸ บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข□

ความรอดของอับราฮัมเป็นแบบอย่างแก่ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติ

⁹ ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้ตพวกเดียวหรือหรือว่ามีแก่พวกที่มิได้เข้าสู่หน้ตด้วย เพราะเรากล่าวว่า □เพราะ ความ เชื่อ นั้น เอง ทรง ถือว่า อับ รา ฮัม เป็น คน ชอบธรรม□ ¹⁰ แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วหรือหรือเมื่อยังมิได้เข้าสู่หน้ต มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่หน้ตแล้วแต่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ต ¹¹ และท่านได้เข้าสู่หน้ตเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ต เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังมิได้เข้าสู่หน้ต เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย ¹² และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หน้ต ที่มิได้เพียงแต่เข้าสู่หน้ตเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังมิได้เข้าสู่หน้ต

เรารับเอาพระสัญญาโดยความเชื่อ

¹³ เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมา

โดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ 14 เพราะถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีความหมายอะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์ 15 เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั่นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ 16 ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณเพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเขาคนเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเขาทุกคน 17 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า □เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย□) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้เป็นให้เป็นขึ้น 18 ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า □เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น□ 19 และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็มิได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมิได้คิดว่ากรรมนางซาราห์เป็นหมัน 20 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า 21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้ 22 ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน 23 แต่คำว่า □ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน□ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว 24 แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่า

เราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อวางใจในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย²⁵ คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

5

พระพรแห่งความชอบธรรม

¹ เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ² โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ³ ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน ⁴ และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ ⁵ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว ⁶ ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรม ในเวลาที่เหมาะสม ⁷ ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ ⁸ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ⁹ เพราะเหตุนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ ¹⁰ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์

สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ **11** มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

ความผิดบาปโดยอาดัม ความชอบธรรมโดยพระคริสต์

12 เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป **13** (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่ามิบาป **14** อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง **15** แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก **16** และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม **17** เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรง

ชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์) 18 ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของทุกๆ เดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต 19 เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนอื่นๆ เดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น 20 เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น 21 เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

6

การตายฝ่ายความบาป แต่มีชีวิตฝ่ายพระคริสต์

1 ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ 2 ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้ 3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์ 4 เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น 5 เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้ว ในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากพระองค์

ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย ⁶ เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป ⁷ เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป ⁸ แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย ⁹ เราทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่ ¹⁰ ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปหนึ่งเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

ทาสแห่งความชอบธรรม

¹¹ เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ¹² เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังค้นหาของกายนั้น ¹³ อายากอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า ¹⁴ เพราะบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ ¹⁵ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำรูปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ¹⁶ ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความ

ชอบธรรม ¹⁷ แต่จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน ¹⁸ เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้วท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม ¹⁹ ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุเนื้อหนังของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วซ้ำนั้นได้ บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์นั้นนั้น ²⁰ เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน ²¹ ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย ²² แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์ ²³ เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้า คือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

7

การยอมตามพระคริสต์อย่างไม่เลิกร้าง

¹ พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมิอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ² เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา ³ ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิง

ล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัติ
 ดิฉัน แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่⁴ เช่น
 นั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตาย
 จากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อ
 ท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจาก
 ความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า⁵
 เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็น
 มาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไป
 สู่ความตาย⁶ แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้
 ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่
 ประพฤติตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะ
 ดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

พระราชบัญญัติชี้ว่าทุกคนต้องการความรอด

⁷ ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาป
 หรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่
 เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะ
 ว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า $\square$ อย่าโลก $\square$ ข้าพเจ้าก็จะ
 ไม่รู้ว่าอะไรคือความโลก⁸ แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัติ
 นั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า
 เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว⁹ เพราะ
 ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ
 แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย¹⁰
 พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับ
 เป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย¹¹ เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระ
 บัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้า
 ให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น¹² เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึง

เป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี 13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้า อวยอุมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัย สิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้น เป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่า ชั่วร้ายยิ่งนัก 14 เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดย ฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป

การต่อสู้กันระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ

15 ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะ ว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำ สิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น 16 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราช บัญญัตินั้นดี 17 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ข้าพเจ้า ซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ 18 ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่า ในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดี ประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่ง จะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่ 19 ด้วยว่าการ ดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การ ชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ 20 ถ้าแม้ ข้าพเจ้ายังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัว ข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็น ผู้กระทำ 21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฏอย่างหนึ่ง คือเมื่อ ไต่ข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังติดอยู่ในตัว ข้าพเจ้า 22 เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้า ชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า 23 แต่ข้าพเจ้าเห็นม

กฏอีกอย่างหนึ่ง อยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฏแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฏแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ²⁴ โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเข็ญใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ ²⁵ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฏแห่งบาป

8

ไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

¹ เหตุฉะนั้นบัดนี้ การปรับโทษจึง ไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ ² เพราะว่ากฏของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฏแห่งบาปและความตาย ³ เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาปพระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง ⁴ เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

อยู่ฝ่ายพระวิญญาณหรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

⁵ เพราะ ว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ ⁶ ด้วย

ว่าซึ่งปีกใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปีกใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข ⁷ เหตุว่าใจซึ่งปีกอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้น ไม่ได้ ⁸ เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมไม่ได้ ⁹ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆ แล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์ ¹⁰ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม ¹¹ แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย ¹² ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มีใช้เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง ¹³ เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

ผู้เชื่อเป็นผู้รับมรดกร่วมกันกับพระคริสต์

¹⁴ ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า ¹⁵ เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้ เป็นบุตร ซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียก

พระเจ้าว่า □อับบา□ คือพระบิดา 16 พระวิญญูณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญูณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า 17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้วเราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย

ร่างกายที่ตายได้รอคอยสง่าราศีแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตาย

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบาก แห่ง สมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไป เปรียบกับ สง่าราศี ซึ่งจะเผยเในเราทั้งหลาย 19 ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนา ให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ 20 เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ 21 ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมี สง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย 22 เราารู้ยู่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ 23 และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญูณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้ 24 เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น 25 แต่ถ้าเราทั้ง

หลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานเพื่อเราด้วยกันกับเรา

26 พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ 27 และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า

ทรงเรียก ทรงประทาน ความรอด ทรงให้เป็นคนชอบธรรม ทรงประทานสง่าราศี

28 เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือ คนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ 29 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก 30 ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย 31 ถ้าเช่นนั้นเราจะอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเราใครจะขัดขวางเรา 32 พระองค์ผู้มีได้ทรงหวังพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้น

หรือ 33 ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว 34 ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

ผู้เชื่อได้รับความรอดนิรันดร

35 แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้แล้ว จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบยภัย หรือการถูกคมดาบหรือ 36 ตามที่เขียนไว้แล้วว่า □ เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า□ 37 แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้น โดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย 38 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า 39 หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

9

ความหวังใยของเปาโลที่มีต่อชาติอิสราเอล

1 ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้า

โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย ² ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก และเสียใจเสมอมิได้ขาด ³ เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่ พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง ⁴ พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า และสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทาน พระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ⁵ ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ ผู้ทรงอยู่นือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดด้วยพระพร เป็นนิตย์ เอเมน

มิใช่ชาวียจะอยู่ฝ่ายจิตวิญญาณทุกคน

⁶ แต่ มิใช่ว่า พระวณะ ของ พระเจ้า ได้ ไร้ ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคน อิสราเอลแท้ทุกคนไม่ ⁷ และมิใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของ อับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ ว่า □เขาจะเรียกเชื้อสาย ของเจ้าทางสายอิสอัค□ ⁸ คือว่าเขาเหล่านั้นที่เป็นบุตรตาม เนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระ สัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้ ⁹ เพราะพระวณะแห่ง พระสัญญา มีว่าดังนี้ □คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมี บุตรชาย□

พระเจ้าทรงเลือกยาโคบ

¹⁰ และมิใช่เท่านั้น แต่ ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชาย คนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบุตรบุรุษของเรา ¹¹ (แม้ก่อนบุตร นั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว เพื่อพระดำริของ พระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมันคงอยู่ ไม่ใช่ตามการก ระทำ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก) ¹² พระองค์จึงตรัสแก่

นางนั้นว่า □ที่จะปรนนิบัติห้อง□ 13 ตามที่มีคำเขียนไว้แล้ว ว่า □เราก็ยังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาอู□ 14 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย 15 เพราะพระองค์รู้สึกกับโมเสสว่า □เราประสงค์จะกรณณาผู้ใด เราก็จะกรณณาผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น□ 16 เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรณณา 17 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า □เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก□ 18 เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรณณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรณณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้ผู้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง 19 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า □ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่ามีผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของพระองค์ได้□ 20 โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อนท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า □ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม□ 21 ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอัน ไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ 22 แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ 23 เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี

24 คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

มิชชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่ที่จะได้รับความรอด

25 ดังที่พระองค์ตรัสไว้ พระคัมภีร์โฮเซยาว่า □เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่ 26 และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า □เจ้าทั้งหลาย มิใช่ชนชาติของเรา□ ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ □ 27 และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า □แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด 28 ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้□ 29 และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า □ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธา มิได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์□ 30 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ 31 แต่พวกอิสราเอลซึ่งไฝหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้นำผลตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น 32 เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามีได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น 33 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่ง ไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหิ

นก่อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็
ไม่ได้รับความอับอาย□

10

ชนชาติอิสราเอลไม่รู้จักความชอบธรรม

1 พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและ
คำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขา
รอด 2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร
นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ 3 เพราะ
ว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์จะตั้ง
ความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบ
ธรรมของพระเจ้า 4 เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของ
พระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบ
ธรรม 5 โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราช
บัญญัติเป็นมูลฐานว่า □คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะ
ได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น□

ความรอดที่ทรงให้แก่ทุกคนซึ่งเชื่อในพระคริสต์

6 แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้
ว่า □อย่านึกในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์□ (คือจะ
เชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน□ 7 หรือ □ใครจะลงไปยัง
ที่ลึก□ (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก□ 8 แต่
ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า □ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน
อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน□ คือตำแหน่งความ
เชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น 9 คือว่าถ้าท่านจะรับด้วย
ปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อ
ในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมา

จากความตาย ท่านจะรอด 10 ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด 11 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า □ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย□ 12 เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์ 13 เพราะว่ □ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็จะรอด□

ความสำคัญของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ

14 แต่ ผู้ที่ ยัง ไม่ เชื่อ ใน พระองค์ จะ ทูล ขอ ต่อ พระองค์ อย่างไร ได้ และผู้ที่ ยัง ไม่ได้ ยิน ถึง พระองค์ จะ เชื่อ ใน พระองค์ อย่างไร ได้ และ เมื่อ ไม่มี ผู้ใด ประกาศ ให้ เขา ฟัง เขา จะ ได้ ยิน อย่างไร ได้ 15 และ ถ้า ไม่มี ใคร ใช้ เขา ไป เขา จะ ไป ประกาศ อย่างไร ได้ ตาม ที่มี คำ เขียน ไว้ แล้ว ว่า □เท้า ของ คน เหล่า นั้น ที่ ประกาศ ข่าว ประเสริฐ แห่ง สันติ สุข และ ประกาศ ข่าว ประเสริฐ แห่ง สิ่ง อัน ประเสริฐ ก็ งาม สัก เท่า ไฉน□ 16 แต่ มิ ใช่ ทุกคน ได้ เชื่อ ฟัง ข่าว ประเสริฐ นั้น เพราะ อิสยาห์ ได้ กล่าว ไว้ ว่า □พระองค์ เจ้า ข้า ใคร เล่า ได้ เชื่อ สิ่ง ที่ เขา ได้ ยิน จาก เรา ทั้ง หลาย□ 17 ฉะนั้น ความ เชื่อ เกิด ขึ้น ได้ ก็ เพราะ การ ได้ ยิน และการ ได้ ยิน เกิด ขึ้น ได้ ก็ เพราะ การ ประกาศ พระวจนะ ของ พระเจ้า 18 ข้าพเจ้า ถาม ว่า □เขา ทั้ง หลาย ไม่ได้ ยิน หรือ□ เขา ได้ ยิน แล้ว จริง ๆ □เสียง ของ พวกเขา กระจาย ออก ไป ทั่ว แผ่น ดิน โลก และ ถ้อยคำ ของ พวกเขา ประกาศ ออก ไป ถึง ที่ สุด ปลาย พินภพ□ 19 ข้าพเจ้า จึง ถาม ว่า □พล อิศราเอล ไม่ เข้าใจ หรือ□ ตอน แรก โมเสส กล่าว ว่า □เราจะ ให้ เจ้า ทั้ง หลาย อัจฉา ผู้ ที่ ไม่ ใช่ ชนชาติ เรา จะ ยั่ว โทสะ เจ้า ด้วย ประชาชาติ ที่ เขา ชาติ หนึ่ง□ 20 แล้ว อิสยาห์ ก็ ล้ำ กล่าว ว่า □คน เหล่า นั้น ที่ มิ ได้

แสวงหาเรา ได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มีใจได้ถามหาเรา □
 21 แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า □เรายื่นมือของเรา
 ออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น □

11

ชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่จะได้รับความรอด

1 เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า □พระเจ้าทรงทอด
 ทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ □ ขอพระเจ้าอวยอมให้
 เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อ
 สายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน 2 พระเจ้ามิได้ทรง
 ทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้า
 แล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึง
 ท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้า
 ว่า 3 □พระองค์เจ้าข้า พวกเขาได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์
 ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้ชุดทำลายลง
 เสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียว และเขาแสวงหาช่อง
 ทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์ □ 4 แล้วพระเจ้าทรง
 ตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ □เราได้เหลือคนไว้สำหรับเรา
 เจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้คุกเข่าลงต่อรูปพระบaal □ 5 เช่น
 นั้นแหละบัดนี้ก็ยังมีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดย
 พระคุณ 6 แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการ
 กระทำไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป
 แต่ถ้าเป็นทางการกระทำก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่
 ฉะนั้นแล้ว การกระทำก็ไม่เป็นการกระทำอีกต่อไป

ชาวประเสริฐได้ไปยังคนต่างชาติ

7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขา
 แสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ นั้นเป็นผู้ได้พบ และ

คนนอกนั้นก็มิได้ใจแข็งกระด้างไป⁸ (ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อซึ่งชิม ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา) จนทุกวันนี้⁹ ดาวิดทรงกล่าวว่า □ขอให้สำหรับของเขากลายเป็นบ่วงแล้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา¹⁰ ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขางอ ค่อมตลอดไป□¹¹ ข้าพเจ้าจึงถามว่า □พวกอิสราเอลสะดุด จนหล่มที่เดียวหรือ□ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น¹² แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้า การพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะ ยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด

คนต่างชาติควรที่จะรับฟังคำเตือนนั้น

¹³ แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะ ข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่อง หน้าที่ของข้าพเจ้า

ชาวอิสราเอลจะได้กลับคืนดีกับพระเจ้าอีก

¹⁴ เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เข้าใจพี่น้องร่วมชาติ ของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง¹⁵ เพราะ ว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอด ทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การ ที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็น เหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่¹⁶ เพราะ ถ้าแบ่งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างกับบริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบ ริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดกับบริสุทธิ์ด้วย¹⁷ แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกป่ามาต่อ

ังไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เขาเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ 18 ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น แต่ถ้าท่านอวดดี ไซ้ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน 19 ท่านอาจจะแย้งว่า กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งเข้าไว้ 20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเย่อหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว 21 เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน 22 เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย 23 ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้ 24 เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็จะไม่ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 25 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเขลาในข้อความลึกซึ้งนี้ เกลือกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครอบงำจำนวน 26 และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดอธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ 27 นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเรา กับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา 28 ในเรื่อง

ข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าวาดตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา ²⁹ เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรี่ยยกไว้ ³⁰ ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นนั้น ³¹ บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มีได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายนั้น ³² เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน ³³ โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้ ³⁴ เพราะว่า □ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ ³⁵ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา □ ³⁶ เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

12

ร่างกายของคริสเตียนเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

¹ พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย ² อย่าทำตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์

ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดี
ยอดเยี่ยม

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะของร่างกายเดียวกัน

3 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณ
ซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตน
ควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุขุมสมกับขนาดความเชื่อ
ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน 4 เพราะว่า
ในร่างกายอันเดียวนั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะ
นั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด 5 พวกเราผู้เป็นหลายคน
ยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและ
กันฉันนั้น 6 และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระ
คุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็
จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ 7 ถ้าเป็นการปรนนิบัติ
ก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน 8 ถ้าเป็นการ
เตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาคก็จงให้โดยเต็มใจ
ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความ
เมตตาก็จงแสดงด้วยใจยินดี

คริสเตียนมีความรักและสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน

9 จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยิ
ดมั่นในสิ่งที่ดี 10 จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติ
แก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว 11 อย่าเกียจคร้าน
ในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้
เป็นเจ้า 12 จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยาก
ลำบาก จงข่มขี้เขม้นอธิษฐาน 13 จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขา
ขัดสน จงมีน้ำใจอภัยอภัยไม่ตรี 14 จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหง
ท่าน จงอวยพร อย่าแข่งต่ำเลย 15 จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มิ
ความชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้ 16 จงเป็นน้ำหนึ่ง

ใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด

การปฏิบัติต่อบุคคลภายนอก

17 อย่าทำชั่ว ตอบแทนชั่ว แก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย □ แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง □ 18 ถ้าเป็นไปได้ คือเรื่องที่ยืนอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน 19 ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า □ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า □ การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง □ 20 เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสมถ่านที่ลูกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา □ 21 อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

13

คริสเตียนจงยอมอยู่ใต้การปกครองของผู้มีอำนาจ

1 ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีผู้มีอำนาจใดเลยที่มีมาได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้น พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น 2 เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่ขัดขืนอำนาจนั้น ก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้น จะนำพระอาชญามาสู่ตนเอง 3 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้น ก็จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น 4 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้

ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่วกึ่งกลัวเกิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆ ไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว ⁵ เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิด และชอบด้วย ⁶ เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วยสาอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่ ⁷ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น

□เราจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง□ ได้อย่างไร

⁸ อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรัก ซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ⁹ พระบัญญัติก็กล่าวว่า □อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ□ ทั้งพระบัญญัติอื่นก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ □ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง□ ¹⁰ ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ¹¹ นอกจากนี้ท่านควรจะรู้กาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เราควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เราจะรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เราได้เริ่มเชื่อนั้น ¹² กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง ¹³ เราจงดำเนินชีวิตให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโหลน

ลามก มิใช่วิวาทริษยากัน ¹⁴ แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บำเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

14

ความรัก ของ คริสเตียน คือ ต้อง ยอม ทน ต่อ ผู้ ที่ มี ธรรมนิยมต่างกัน

¹ ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มิใช่เพื่อให้ได้เถียงกัน ในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น ² คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น ³ อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว ⁴ ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้นั้นจะได้ดีหรือจะล่มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้ ⁵ คนหนึ่งถือว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่าทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด ⁶ ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่มิได้กินก็มีได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังขอบพระคุณพระเจ้า ⁷ เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว ⁸ ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไป

ก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า ⁹ เพราะเหตุนี้เอง พระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายและคนเป็น ¹⁰ แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ¹¹ เพราะมีคำเขียนไว้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า เราจะมีชีวิตอยู่นั้นใด หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และล้นทุกล้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า ¹² ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า

เพราะเห็นแก่ความรักคริสเตียนจึงยอมขนะตนเอง

¹³ ดังนั้นเราอยากกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง ¹⁴ ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น ¹⁵ แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย ¹⁶ ฉะนั้นอย่าให้การติของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้ ¹⁷ เพราะวาอาณาจักรของพระเจ้านั้น ไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบ ธรรม และ สันติสุข และ ความชื่นชมยินดี ในพระวิญญานบริสุทธิ์ ¹⁸ ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นทีพอพระทัยพระเจ้า และเป็นทีพอใจของมนุษย์ด้วย ¹⁹ เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งกระทำในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กัน

และกัน²⁰ อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย²¹ เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำอะไรที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง²² ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็มีความสุข²³ แต่ผู้ที่ยังสงสัยอยู่ยู่ นั้น ถ้าเขากินก็จะถูกลงพระอาชญา เพราะเขาไม่ได้กินด้วยความเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

15

จงอดทนในการประพฤติต่อพี่น้องที่อ่อนในความเชื่อ

1 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็ง ควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมูยของคนที่อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง² เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา³ เพราะว่าพระคริสต์ก็ได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์□

คริสเตียนจงยอมรับซึ่งกันและกัน

4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังด้วยความเพียรและความชื่นใจด้วยพระคัมภีร์⁵ ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความชื่นใจทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์⁶ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปาก

พร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา 7 เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลาย เพื่อพระเกียรติของพระเจ้า 8 บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสูหน้ตในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย 9 และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้า เพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า □ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ □ 10 และมีคำกล่าวอีกว่า □ ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ □ 11 แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า □ ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์ □ 12 และอิสยาห์กล่าวอีกว่า □ รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมา ครอง บรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์ □ 13 ขอพระเจ้าแห่งความหวัง ทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดี และสันติสุข ในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ 14 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย

การรับใช้ของเปาโลและแผนการเดินทาง

15 แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า 16 เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่าย

ข้าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ชอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁷ เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะเอาได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า¹⁸ เพราะข้าพเจ้าไม่กลัวจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง¹⁹ คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลีริคุม²⁰ อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว²¹ ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า □คนที่□ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่□ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ□²² นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน²³ แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน²⁴ เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง²⁵ ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน²⁶ เพราะพวกเขาศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาบาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม²⁷ พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆ และพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็

เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง 28 เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น 29 และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์ 30 พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญูณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า 31 เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน 32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน 33 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

16

การทักทายต่อเพื่อนคริสเตียนที่รักยิ่ง

1 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย 2 ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสุทธิชน และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งที่นางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย 3 ขอฝากความคิดถึงมายังปรีสซิลลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์ 4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาตีกี่

ขอบคุณเขาด้วย ⁵ และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักร
ที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รัก
ของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้น
อาคาญา ⁶ ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำ
ทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย ⁷ ขอฝากความคิดถึงมายังอัน
โตรินิคัสกับยูนิอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจองจำ
ร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่ฮัครสาวก ทั้ง
ได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย ⁸ ขอฝากความคิดถึง
มายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า ⁹ ขอ
ฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์
และมายังสทาคิสที่รักของข้าพเจ้า ¹⁰ ขอฝากความคิดถึง
มายังอาเบิลเลสผู้เป็นที่พอพระทัยของพระคริสต์ ขอฝาก
ความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส ¹¹ ขอ
ฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝาก
ความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสส์ที่อยู่ในองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า ¹² ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสา
ผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึง
มายังเปอร์ซิสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้
เป็นเจ้า ¹³ ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัสผู้ที่ทรงเลือกไว้
ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดา
ข้าพเจ้าด้วย ¹⁴ ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินคริทัส ฟเล
โกน เฮอร์เมส ปัทโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับ
เขาเหล่านั้น ¹⁵ ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และ
เนเรอัสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปีสกับบรรดาวิสุทธิ
ชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น ¹⁶ จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจวบ
อันบริสุทธิ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความ
คิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย ¹⁷ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึง

ขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น ¹⁸ เพราะว่าคนเหล่านั้น ไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงคนชื่อให้หลงด้วยคำดีคำอ่อนหวาน ¹⁹ การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว ²⁰ ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบซาตานให้ยับเยินลงใต้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน ²¹ ทีโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูซิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ²² ข้าพเจ้าเทอร์ทีอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า ²³ ภายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารทัส ซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย ²⁴ ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน ²⁵ บัดนี้จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารภให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก ²⁶ แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนาดพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรง

งบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้ประชาชาติทั้งปวงเห็นแจ้ง เพื่อเขาจะได้เชื่อ ²⁷ โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมิแต่พระเจ้าผู้ทรงสรรพคุณแต่องค์เดียว สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย]

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English
King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.

You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures. Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 1 Feb 2020

c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a